

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

София, 24 февруари 2011 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Евгени Танчев

Членове: Емилия Друмева
Владислав Славов
Димитър Токушев
Благовест Пунев
Пламен Киров

Красен Стойчев
Георги Петканов
Ванюшка Ангушева
Стефка Стоева
Румен Ненков

при участието на секретар-протоколита Гергана Иванова разгледа в закрито заседание на 24 февруари 2011 г. конституционно дело № 4/2011 г., докладвано от съдията Емилия Друмева.

Конституционният съд е сезиран от 53-ма народни представители от 41-то Народно събрание на основание чл. 150, ал. 1 от Конституцията. Делото е образувано на 11.02.2011 г. Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Конституцията. Иска се установяване противоконституционност на разпоредби от Изборния кодекс /ИК, обн. ДВ, бр. 9 от 2011 г./, както и несъответствието им с общопризнатите норми на международното право и с международни договори, по които Република България е страна. Оспорени са чл. 1; чл. 3, ал. 2, 3, 4 и 5; чл. 4,

ал. 3, 4, 5 и 6 ; чл. 23, ал.2 ; чл. 25, ал. 1, т.6 ; чл. 26, ал. 1, т.3 и т. 27, и ал.8 ; чл. 44, ал.2 ; чл. 74, ал. 4, т.1 и 2 ; чл. 78 ; чл. 79 ; чл. 166, ал.5 и 6 ; чл. 264, ал.1 ; § 1 ; § 11 ; § 16 ; § 18 и § 19 от ИК, като разпоредби, нарушаващи конституционните принципи на демократизма и правовата държава /Преамбюла на Конституцията/, както и чл. 1, ал.2 и 3, чл. 4, ал.1, чл. 5, ал.4, чл. 6, ал.2, чл. 10, чл. 11, чл. 25, чл. 26, чл. 42, чл. 120 и чл. 138 от Конституцията и противоречащи на Всеобщата Декларация за правата на човека, Пакта за политическите и гражданските права и Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Оспорва се уредбата на т.нар. уседналост – изискване лицето да е живяло в конкретно населено място определен период от време, отнасящо се за избирателите на членове на Европейския парламент от Република България и на местни избори /чл.3, ал. 2, 3, 4 и 5 ИК/, както и самото понятие за уседналост /§ 1, т.1-9 ИК/. Оспорва се и уредбата на изискванията към кандидатите за евродепутати, общински съветници и кметове - конкретно изискването за уседналост, както и изискването лицата да нямат гражданство на държава, която не е членка на Европейския съюз /чл. 4, ал.3, 4, 5 и 6 ИК/. В искането се поддържа, че уредбата на конституирането и правомощията на Централната избирателна комисия, предвидена за всички видове избори с мандат 5 години, води до заключението, че този орган ще е изцяло политизиран, което противоречи на Конституцията. Противно на Конституцията, според искането е, че голяма част от актовете на тази комисия, в т.ч. методиките, които Централната избирателна комисия приема за определяне резултатите от отделните видове избори и които не са част от ИК, въобще не подлежат на съдебен контрол, което противоречи на чл. 120, ал.2 от Конституцията и на посочените международни договори. Оспорва се уредбата на гласуването извън страната като нарушаващо конституционния принцип за равно избирателно право, както и посочените международни договори. Оспорва се и уредбата на експерименталното гласуване по електронен път чрез интернет /§ 11 ИК/,

като нарушаващо конституционния принцип за тайно гласуване и противоречащо на посочените международни договори.

Искането обхваща и част от преходните и заключителните разпоредби на ИК досежно изменения в други закони, имащи връзка с ИК – покачването на изискването за минимум брой жители, при наличието на който може да се образува кметство и съответно там да се избира пряко кмет /Закон за административно-териториалното деление на Република България, § 18 и § 16 ИК/ ; намаляването броя на общинските съветници, отпадането на прекия избор на районните кметове и новата уредба, според която те се избират от общинския съвет по предложение на общинския кмет, както и въвеждането на „лимити” при формирането на общинските органи – определен брой заместник-кметове /Закон за местното самоуправление и местната администрация, § 19 ИК/ - всички тези законови положения се оспорват като противоречащи на конституционните принципи за демократична държава, равенството пред закона, политическия плюрализъм и принципа за местното самоуправление. Предмет на оспорване е и изискването към кандидатите на президентските избори и на изборите за Европейски парламент да внесат безлихвен депозит 10 000 лв по сметка в БНБ /чл. 78 и 79 ИК/. В искането това законово положение се възприема като имуществен ценз, който противоречи на конституционните принципи за равенството в изборния процес, равенството пред закона и политическия плюрализъм. В искането се поддържа, че съдържащото се в кодекса правно положение, че законността на изборите за членове на Европейския парламент от Република България може да се оспорва пред Конституционния съд /чл. 264, ал. 1 ИК/ противоречи на чл. 149, ал.2 от Конституцията за това, че със закон не могат да се дават правомощия на Конституционния съд.

Производството е във фазата по допустимост на искането.

Съдът е сезиран с искане, което е в правомощията на Конституционния съд по чл. 149, ал. 1 т. 2 и 4 от Конституцията ; сезиран е от оправомощен

16

субект – повече от 1/5 от народните представители от 41-то Народно събрание /чл.150, ал.1 Конституцията/ и следва да се допусне за разглеждане по същество.

С оглед предмета на делото съдът счита, че следва да бъдат конституирани като заинтересовани страни президентът на Републиката, Народното събрание, Министерският съвет, министърът на правосъдието, министърът на регионалното развитие и благоустройството, Върховният касационен съд, Върховният административен съд, омбудсманът на Република България, Държавната агенция за българите в чужбина, Съюзът на юристите в България, Висшият адвокатски съвет, Националното сдружение на общините, Български адвокати за правата на човека, Институтът за модерна политика, Асоциацията за европейска интеграция и права на човека, Българският Хелзински комитет, Институтът за местно и регионално развитие, Националната асоциация „Правна инициатива за местно самоуправление“, Асоциацията на българските градове и региони и Асоциацията на българските села.

По изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 и 4, чл. 150, ал.1 от Конституцията и чл. 19, ал.1 от Закона за Конституционен съд

О П Р Е Д Е Л И :

1. Допуска за разглеждане по същество искането на 53-ма народни представители от 41-то Народно събрание за установяване противоконституционността на чл. 1; чл. 3, ал. 2, 3, 4 и 5 ; чл. 4, ал. 3, 4, 5 и 6 ; чл. 23, ал.2 ; чл. 25, ал. 1, т.6 ; чл. 26, ал. 1, т.3 и т.27, и ал.8 ; чл. 44, ал.2 ; чл. 74, ал. 4, т.1 и 2 ; чл. 78 ; чл. 79 ; чл. 166, ал.5 и 6 ; чл. 264, ал.1 ; § 1 ; § 11 ; § 16 ; § 18 и § 19 от Изборния кодекс /Обн., ДВ, бр. 9 от 2011 г./, както и несъответствието им с общопризнатите норми на международното право и с международни договори, по които Република България е страна.

2. Конституира като заинтересовани страни по делото президента на Републиката, Народното събрание, Министерския съвет, министъра на правосъдието, министъра на регионалното развитие и благоустройството, Върховния касационен съд, Върховния административен съд, омбудсмана на Република България, Държавната агенция за българите в чужбина, Съюза на юристите в България, Висшия адвокатски съвет, Националното сдружение на общините, Български адвокати за правата на човека, Института за модерна политика, Асоциацията за европейска интеграция и права на човека, Българския Хелзински комитет, Института за местно и регионално развитие, Националната асоциация „Правна инициатива за местно самоуправление”, Асоциацията на българските градове и региони и Асоциацията на българските села, на които да се изпратят копия от искането и от определението, с възможност в 14 дневен срок да представят писмени становища и доказателства.

3. На вносителя на искането да се изпрати препис от определението с възможност да представи в срока по т. 2 доказателства и допълнителни съображения по искането.

∕

Председател:

Членове:

C